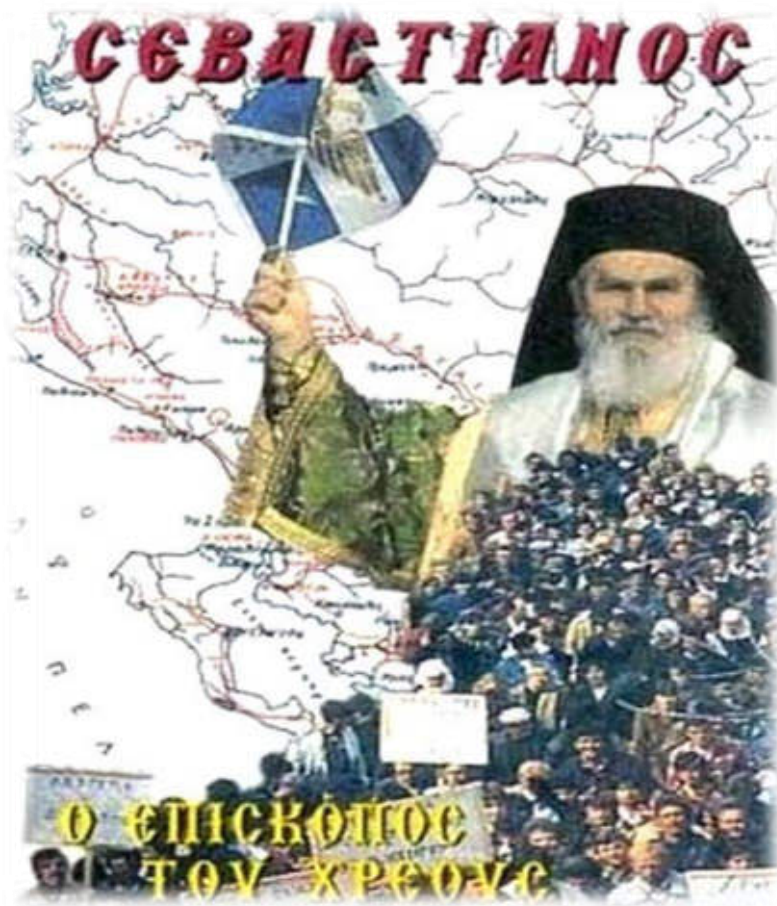

Ο Μητροπολίτης Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς & Κονίτσης Σεβαστιανός

του Μητροπολίτου Μεσογαίας & Λαυρεωτικής Νικολάου*

20 ολόκληρα χρόνια από την κοίμησή του. Περισσότερα από 90 από τη γέννησή του. Άπειρα και αιώνια τὰ χρόνια τῆς ζωῆς του. Μᾶς λείπει ἡ φωνή καὶ ἡ εἰκόνα του, τὸ πρότυπο καὶ ἡ ζωντάνια του, ὁ λόγος καὶ ἡ μαρτυρία του. Μᾶς παρηγορεῖ ἡ μνήμη του καὶ ὁ ἀπόηχος τῆς δράσεως καὶ τοῦ ἔργου του • οἱ συνεχεῖς ἐκπλήξεις τῆς αὐθεντικῆς παρουσίας του, ἡ ἀνάμνηση τῶν γεγονότων ποὺ καταδεικνύουν τὴ σοφία καὶ τὴ δύναμή του, ἡ ἀποτίμηση τῆς τεράστιας πνευματικῆς προσφορᾶς του. Ἕνας ἄνθρωπος ποὺ δὲν ξεχνιέται καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὸν ξεθωριάσει ὁ χρόνος ἢ νὰ τὸν σκεπάσουν οἱ νέες ἐμπειρίες. Ὅσο λειώνει τὸ σῶμα του τόσο δυναμώνει ἡ θύμησή του.

Γεννήθηκε σὲ ἓνα πεδινὸ χωριὸ τῆς Καρδίτσας ἀπὸ γονεῖς δασκάλους. Γεύθηκε τὸ σχολεῖο ἐκείνης τῆς ἐποχῆς. Μεγάλωσε μὲ σεβασμὸ, ἀρχές, ἰδανικά, παιδεῖα, ἐθνικὴ συνείδηση, φιλοπατρία, πίστη, ὄχι ξερὲς καὶ ἀνούσιες ἀνθρωπιστικὲς ἀξίες ποὺ ἐπιπεδοποιοῦν τὴν ἱστορία, κατά-βροχθίζουν λαοὺς, ἰσοπεδώνουν πολιτισμοὺς καὶ νεκρώνουν τὴν ἱερότητα τοῦ

άνθρώπου. Άλλο σχολείο τότε, άλλο σήμερα! Με χάρισμα τή φυσική ζω-
ντάνια και τήν αύθεντικότητα, τήν άθωότητα και ώριμότητα, αύθόρμητος
και άρχοντικός, ολοκλήρωσε τς έγκύκλιες σπουδές του και βρέθηκε στήν
Άθήνα.

Γεμάτος όρεξη για σπουδή και προσφορά, γνωρίζει ιεραποστολικούς
κύκλους και ανθρώπους, έμπνέεται, οργανώνει τόν έσωτερικό του κόσμο,
άντικρύζει τόν έαυτό του, άνακαλύπτει τήν κλήση του, άφιερώνεται στόν
Θεό, διακονεί ως νεωκόρος στήν Καπνικαρέα, έντάσσεται στήν άδελφó-
τητα θεολόγων «Η ΖΩΗ», ύποτάσσεται, σαν άλλος σπόρος... σαπίζει, έτοι-
μάζει τήν καρποφορία του. Δυό χρόνια μεγαλύτερος άπό τόν άγιο Γέροντα
Παΐσιο, προερχόμενον άπό τόν τόπο που ως έπίσκοπος έμελλε μετά άπό
χρόνια ό ίδιος νά διακονήσει και νά άναδείξει, τήν Κόνιτσα, τόν πρωτοσυ-
ναντάει στο Μεσολλόγι ως συστρατιώτης του στις διαβιβάσεις. Ή συνυπη-
ρέτησή τους στόν στρατό τής πατρίδος, προμηνύει τήν μυστική συνυπη-
ρέτησή τους στο εύζωνικό τάγμα τής Έκκλησίας.

Σέ λίγα χρόνια, άφοϋ περιήλθε ως ιεροκήρυκας και πραγματικός ιε-
ραπόστολος και πνευματικός δάσκαλος διάφορες πόλεις, τόν συναντοϋμε
στά Γιάννενα νά κρατάει στα χέρια του όλόκληρο τόν διψαμένο για λόγο
και παράδειγμα έκεϊ λαό. Ό λόγος του άπλός, πρακτικός, κατανοητός,
έξαιρετικά ζεστός, καρδιακός και διεισδυτικός. Ή χροιά τής φωνής του, ή
χαρακτηριστική προφορά του, ή μοναδική έκφραστικότητα τοϋ προσώπου
του, τó διαπεραστικό και πεντακάθαρο βλέμμα του συνόδευαν τόν λόγο
του, ύπογραμμίζοντας τήν άληθινότητα τοϋ κοιζόμενου μηνύματός του.
Ήπειθε ό άνθρωπος όχι μόνον ότι ό,τι έλεγε τó πίστευε, αλλά κυρίως ότι
αυτό που έλεγε ήταν άληθινό. Γι' αυτό και άπό νωρίς άγαπήθηκε. Χωρίς
νά προσπαθει νά στρογγυλεύει τόν λόγο του και νά έπιτηδεύεται στή συ-
μπεριφορά του, χωρίς νά ικανοποιεί έγωισμούς και μικρόνοιες, ζώντας με
άνιδιοτέλεια και ειλικρίνεια, έστω και άν άπό κάποιους κάποτε άμφι-
σβητήθηκε, άναγνωρίσθηκε. Ήλεγε ό π. Παΐσιος «τοϋ Σεβαστιανού δέν
πρέπει ούτε μπορείς νά τοϋ χαλάσεις χατίρι. Είναι τόσο καθάρός, όπως
όταν τόν γέννησε ή μάνα του».

Όλα αυτά τόν έκαναν νά άγαπηθει άπό τή νεότητα και νά περάσει
άπό τó άπαιτητικό της φίλτρο με ιδιαίτερη έπιτυχία. Είναι γνωστό ότι
έκανε άνώτερο κατηχητικό σε 300 μαθητές λυκείου που τούς εύρισκε στα
σχο-λεΐα, σε γειτονίες, άπό φίλους και γνωστούς του. Αυτή ή έπικοινωνία
με τά παιδιά ούσιαστικά διαμόρφωσε τήν προσωπικότητά του και τόν
βοή-θησε νά διατηρήσει τόν νεανικό παλμό τής καρδιάς του μέχρι τó
τέλος τής ζωής του. Είχε ένθουσιασμό, όρμη και πάθος για τή ζωή και τήν

αλήθεια, έπινοητικότητα, άποφασιστικότητα, μεγαλύτερη από τὰ νέα παιδιά που τὸν άκολουθοῦσαν.

Σεβόταν τὴν έκκλησιαστική ιεραρχία και νοοτροπία ὅσο ἴσως λίγοι, εἶχε ὅμως τέτοια σαφήνεια, δύναμη και έλευθερία στὴν έκφρασή του, ὥστε μπόρεσε νὰ διατηρεῖ τὴ διαφορετικότητα τῆς πνευματικῆς φυσιογνωμίας του έντελῶς άνεπηρέαστος. Δέν κατάφερε κανένας ιδεολογικός ὀδοστρωτήρας νὰ τὸν πατήσει και νὰ τοῦ παραμορφώσει τὴ μοναδικότητα τοῦ προσώπου του.

Έκεῖ στὰ Γιάννενα δέχθηκε τὸν μεγαλύτερο αἰφνιδιασμό τῆς ζωῆς του. Για πρώτη φορά ὑποχρεώθηκε νὰ κάνει αὐτὸ που δέν ἤθελε, αὐτὸ που ποτὲ δέν αποτέλεσε ἐπιδίωξη και ὄραμά του. Έξελέγη Μητροπολίτης Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς και Κονίτσης στὰ 45 χρόνια του. Έπρεπε νὰ ἀφήσει τὰ Γιάννενα και νὰ έξορισθεῖ στὴ φθίνουσα πληθυσμιακὰ ἀλλὰ μαρτυρική γῆ τῆς Κονίτσης. Από τὴν πόλη μὲ τὸ καινούργιο πανεπιστήμιο, στὰ χωριὰ μὲ τὰ δημοτικά που τὸ ἓνα ἔμελλε νὰ κλείνει μετὰ τὸ ἄλλο. Από τὰ παιδιά που τοῦ ἔδιναν ζωή στὸν γηρασμένο πληθυσμὸ που τὴν ἀποχαιρετοῦσε. Από ἓναν λαὸ που κυνηγοῦσε τὸ μέλλον σὲ ἓνα ποιμνιο που ἀγωνιζόταν νὰ μὴν ξεχάσει τὸ παρελθόν. Από ἓναν κόσμο που διψοῦσε τὸν Χριστὸ και τὸν θησαυρὸ τῆς Έκκλησίας, ὅπως αὐτὸς τοῦ τὸν προσέφερε σὲ ἓνα ταλαιπωρημένο και ξεχασμένο κόσμο που δέν ἤξερε νὰ ἐλπίζει και δέν μπορούσε νὰ θέλει.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἀντέδρασε σὲ αὐτὴ τὴν ἀπόφαση ὅσο ἐλάχιστοι. Ἴσως ἀπὸ ταπείνωση και ἄρνηση τοῦ αξιώματος, ἴσως ἀπὸ ἀνάγκη νὰ συνεχίσει τὴν ἤδη μεσουρανοῦσα ἀποστολή του, ἴσως ἀπὸ ἀγάπη στοὺς ἀνθρώπους στοὺς ὁποίους προσφέρθηκε ὀλόκληρος, ἴσως ἀπὸ τὴν ὑποψία ὅτι πιθανὸν αὐτὴ ἡ ἐκλογή νὰ ἔκρυβε τὴν πονηρὴ σκοπιμότητα μιᾶς μεθοδευμένης έξορίας και διαγραφῆς του ἀπὸ τὸ προσκήνιο τῆς ζωῆς διακονίας. Πάντως ἀντέδρασε, εὐγενῶς ἀλλὰ σταθερὰ ἀρνήθηκε, παρακάλεσε για ἀνάκληση τῆς ἀποφάσεως, δέν βιάστηκε νὰ συμβιβαστεῖ και νὰ ὑποχωρήσει. Τοῦ ζητήθηκε ὑπακοή στὴν Έκκλησία και ὑποχώρησε. Εὐτυχῶς που ἔκανε τὸ λάθος! Συνήθως τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ εἶναι τὸ ἀντίθετο ἀπὸ τὸ δικό μας.

Σύντομα τὸν συναντοῦμε στὰ χωριὰ τῆς Κονίτσης. Παντοῦ και ἀδιάκοπα νὰ περιτρέχει μονοπάτια, ἀπόμακρους οἰκισμούς, μικρὰ σχολεῖα, ἄδειες πλατεῖες, σκονισμένες ἐκκλησιές, νὰ συναντᾷ ἀνθρώπους, νὰ γεμίζει μὲ τὴν πληθωρική παρουσία και τὸν πλούσιο λόγο του, νὰ δίνει ξανά ἀγάπη, κίνηση, ζωή, χαρὰ και ἐλπίδα• νὰ βρίσκει νέους, νὰ τοὺς ἔμπνέει, νὰ φτιάχνει τὸ σπίτι τους, οἰκοτροφεῖα, νὰ ὀργανώνει ἐκδηλώσεις, νὰ χει-

ροτονεΐ έξαιρετικοῦ ἠθους ἱερεΐς, νὰ ξαναχτυποῦν οἱ καμπάνες. Αὐτοὶ ποὺ σπάνια ἔβλεπαν ἄνθρωπο καὶ περιοχὲς ποὺ δὲν εἶχαν παππὰ ἀντίκρυσαν γιὰ πρώτη φορὰ δεσπότη. Ὅχι δεσπότη περιφρουρημένο στὸ ψεύτικο καὶ κούφιο μεγαλεῖο του, ὄχι βουλιαγμένο στὴν ὑποτιθέμενη δόξα τοῦ νοσηροῦ ἐγωισμοῦ του, ὄχι ἐπισκέπτη ποὺ ἀγωνιζόταν νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὸ κῦρος του, ἀλλὰ πιστὸ κάτοικο τῆς περιοχῆς τους, πατέρα καὶ κοντινὸ ἀδελφό, ὁδηγὸ καὶ συμπαραστάτη στὴν καθημερινότητά τους. Ἐκρυβε περισσότερα ἀποθέματα ζωῆς μέσα του ἀπὸ ὅσα ὅλα τὰ μέλη τοῦ ποιμνίου του μαζί. Ἐδωσε ἀναπνοὲς ζωῆς ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Ἐδωσε τὰ πάντα. Δὲν κράτησε γιὰ τὸν ἑαυτό του τίποτα.

Ὅμως δὲν πρόσεξε. Ὑπερέβαλε τὶς δυνάμεις του. Δὲν ἄντεξε τὸ σῶμα του, ὁ φυσικὸς ἑαυτὸς του. Τὸν λύγισε τὸ φιλότιμο καὶ ἡ εὐθύνη του. Γονάτισε. Ἐλειωσε. Γιὰ κάποια χρόνια ἀχρηστεύθηκε.

Τελικὰ ἡ ψυχὴ του ἔδωσε ζωὴ στὸ σῶμα καὶ ξαναγεννήθηκε ἐκ τῆς τέφρας τῆς δοκιμασίας του. Ἐπανεκάμψε. Ἐνας ἄλλος Σεβαστιανός, πιὸ δυνατὸς ἀπὸ τὸν προηγούμενο, πιὸ ὀρμητικὸς ἀπὸ τὸν παλιό, πολὺ πιὸ νέος ἀπ' ὅ,τι στὴν ἄλλοτε νεανικὴ ἡλικία του. Στὸ μεταξύ κατασκευάστηκε καὶ ἐγκαινιάστηκε ἀπὸ τὸν τότε Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Ἱερώνυμο τὸν Α΄ ὁ Προσκυνηματικὸς ναὸς τοῦ Ἁγίου Κοσμά στὴν Κόνιτσα. Δὲν εἶναι τόσο ὅτι ὅλα ἔγιναν πολὺ ὄμορφα καὶ γρήγορα, οὔτε ὅτι ἀποδείχθηκε ἡ δραστηριότητά του καὶ ἡ ἀνταπόκριση τῶν ἀρχῶν καὶ τοῦ κόσμου. Εἶναι ὅτι δημιουργήθηκε ἕνας ἐμβληματικὸς ναὸς γιὰ νὰ στεγάζῃ τὸ ἀναγεννητικὸ κήρυγμα τοῦ σύγχρονου Πατροκοσμά καὶ νὰ δώσῃ ἐλπίδα στὸν ἀναστεναγμὸ τοῦ φυλακισμένου ποιμνίου, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ βλέπει, γιὰ τὸ τοῦ σφράγισαν τὰ μάτια• μόνο λίγο μποροῦσε νὰ ἀκούει, γιὰ τὸ ἡ φωνὴ τοῦ Σεβαστιανοῦ ἦταν πολὺ δυνατὴ καὶ ἔφτανε μακριά• καὶ περισσότερο μποροῦσε νὰ φαντάζεται καὶ νὰ ὄνειρεύεται, γιὰ τὸ ἡ ψυχὴ καὶ ἡ πίστη του ἦταν ἀκόμη ζωντανές.

Ὁ ἀγώνας του γιὰ τὰ δικαιώματα καὶ τὴν ἐλευθερία τῆς Βορείου Ἡπείρου μετέφεραν τὴν Κόνιτσα ἀπὸ τὴν ἀφάνεια στὴν ἐπικαιρότητα καὶ ἀπὸ τὴν περιφέρεια στὸ κέντρο τοῦ ἐνδιαφέροντος, συσπειρώνοντας ὅλον τὸν πνευματικὸ κόσμο τῆς πατρίδας μας γύρω ἀπὸ ἕνα θέμα εὐρείας ἐθνικῆς σημασίας, ἀναντίλεκτης ἀνθρωπιστικῆς σπουδαιότητος καὶ ἐμφανῶν πνευματικῶν προεκτάσεων.

Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ποὺ ἐξελέγη Μητροπολίτης, Ὑπέρτιμος καὶ Ἐξαρχος Βορείου Ἡπείρου, καθὼς ἡ ἀνοδὸς του στὸν Ἐπισκοπικὸ θρόνο τῆς Δρυϊνουπόλεως συνέπεσε μὲ τὴν συνταγματικὴ ἀπαγόρευση τῆς θρησκείας καὶ τῆς θείας λατρείας στὴν Ἀλβανία, καθιστώντας τὴν τὴν μονα-

δική χώρα στὸν κόσμο ποὺ νομικὰ θέσπισε κάθε ἀναφορὰ στὸν Θεὸ ποινικὸ ἀδίκημα, ὑποσχέθηκε ἄνευ ὄρων ἀγώνα ὑπὲρ τῶν δικαιωμάτων τῶν σκλαβωμένων Βορειοηπειρωτῶν ἀδελφῶν μας. Ἄφοῦ ὀργάνωσε τὴ Μητρόπολή του, ἀφοῦ ἰσχυροποίησε τὴν ἐκκλησιαστικὴ βάση του, ἀφοῦ οἰκοδόμησε τὸ σῶμα τῶν πιστῶν συνεργατῶν του, ἀνέδειξε τὸ Βορειοηπειρωτικὸ ζήτημα στὴν πολιτικὴ σκηνὴ καὶ τὸ ἔκανε σημαία καὶ λάβαρο τοῦ πνευματικοῦ ἀγώνα του. Ἡ Κόνιτσα τῆς ἀφάνειας ἔγινε γνωστὴ σὲ ὅλον τὸν κόσμο.

Ἔδωσε μὲ ἐπιτυχία τὴν φιλοπατρία μὲ τὴν πίστη καὶ ἔδωσε στὸ ἔθνικὸ θέμα χριστιανικὴ διάσταση. Τὸν πολέμησαν μὲ ὄπλα τῆ συκοφαντία, τὴν παραπλάνηση, τὶς ἀπειλὲς καὶ τοὺς ἐκφοβισμοὺς καὶ δὲν πτοήθηκε. Προσπάθησαν νὰ τὸν ξεγελάσουν, νὰ τὸν κολακεύσουν, νὰ τοῦ ὑποσχεθοῦν. Τὸν κατηγορήσαν ὡς ἀναρμόδιο. Δὲν τὰ κατάφεραν. Τὸν ἀποκάλεσαν ἐθνικιστὴ, φασίστα καὶ πατριδοκάπηλο σὲ μέρες ποὺ ἡ ἀντεθνικὴ προπαγάνδα ἀπέκτησε θεσμικὴ πολιτικὴ κατοχύρωση. Ὁ ἄνθρωπος τῆς γενικευμένης ἀναγνώρισης στὴν κοινωνία τῶν Ἰωαννίνων ἀπέκτησε ἐχθροὺς μέσα στὴν Κόνιτσα καὶ ἀνάμεσα στὰ κατευθυνόμενα ἀπὸ σκοπιμότητες καὶ συμβιβασμοὺς ὄργανα τῶν βορειοηπειρωτῶν τῆς ἐλεύθερης πατρίδας, οἱ ὁποῖοι προτιμοῦσαν νὰ ξεχάσουν τοὺς σκλαβωμένους συγγενεῖς τους παρὰ νὰ ἀκούσουν τὸν ἀναστεναγμὸ τους ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Σεβαστιανοῦ. Ὅμως «τόξον δυνατῶν ἠσθένησεν καὶ οἱ ἀσθενοῦντες περιεζώσαντο δύναμιν».

Ὁ ἥρεμος, πρᾶος καὶ ἀγνὸς ἠρωισμὸς καὶ ἡ τόλμη του ἐνέπνευσαν νέα παιδιὰ καὶ τὰ συσπείρωσαν κοντὰ του. Ἡ νεολαία του χωρὶς καμμία ἀμφιβολία ἢ ἀνόητη ὑπερβολὴ ἦταν ὄχι πολυάριθμη ἀλλὰ ἡ δυνατότερη νεολαία τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Γιατὶ δὲν στηριζόταν στὴν ὀργὴ τοῦ ἀδικημένου οὔτε στὴν ἀγανάκτηση καὶ τὸν ἐγωισμὸ τοῦ φανατισμένου ποὺ φιλοδοξεῖ νὰ γίνῃ ἥρωας. Τὸ θεμέλιό της ἦταν καθαρὰ πνευματικὸ. Εἶχε πίστη στὸν Χριστό, ἀνιδιοτέλεια, πάθος γιὰ τὴν ἀλήθεια καὶ τὸ δίκαιο, ἀγάπη καὶ ἐνδιαφέρον γιὰ τὸν ξεχασμένο καὶ σκλαβωμένο. Ἡ ΣΦΕΒΑ δὲν κατέβηκε στὸν δρόμο γιὰ νὰ ἰκανοποιήσῃ κάποιες σκοπιμότητες ἢ νὰ προβάλλῃ τὸ φιλόδοξο ὄραμα ἐνὸς φαντασμένου Ἱεράρχη, οὔτε ἀργότερα ὁ ΠΑΣΥΒΑ ὀργάνωσε συνέδρια γιὰ νὰ βροῦν ἀντικείμενο ἐνασχόλησης κάποιον παροπλισμένον ἐκπαιδευτικόν, στρατηγόν καὶ διπλωμάτην. Ὅλα γίνονταν γιὰ ἓναν ἱερὸ σκοπὸ• γιὰ νὰ ἀκουσθεῖ ἡ φιμωμένη φωνὴ τῶν βορειοηπειρωτῶν ἀδελφῶν μας καὶ νὰ ὁμολογηθεῖ στὸν ναρκωμένο κόσμον μας ἡ πίστη στὸν Χριστό. Ὁ Σεβαστιανὸς αὐτοανακηρύχθηκε πρέσβυς τῶν ἀδικημένων, ἐκπρόσωπος τῶν σκλαβωμένων, κραυγὴ τῶν προδω-

μένων, παρηγορία τῶν πονεμένων, ἀνύστακτος προστάτης τῶν διωκομένων καὶ μόνιμος πονοκέφαλος τῶν ἔνοχα συμβιβασμένων πολιτικῶν καὶ δῆθεν ἰσχυρῶν αὐτοῦ τοῦ κόσμου.

Πάντα πρᾶος καὶ δυναμικὸς μαζί. Ταπεινὸς καὶ σεμνὸς παρὰ τὴν δημόσια προβολή του, ἀκούραστος παρὰ τὴν ἀσθενικὴ φύση του, ἱεραποστολικὸς καὶ μοναχὸς ταυτόχρονα. Ἡ μυστικὴ κραυγὴ τῆς καρδιάς του πιὸ εὐλογη ἀπὸ τὸ χαρισματικὸ στόμα του. Ἕνας πονεμένος ἄρχοντας μὲ ἐκεῖνο τὸ ἔξυπνο χαμόγελο, ἄνθρωπος προσευχῆς καὶ ἀλάνθαστης σκέψης. Λεβέντης πραγματικὸς!

Μὲ τὰ ὑλικά εἶχε ἰδιάζουσα σχέση. Ἀνοιχτοχέρης, φιλόξενος, δοτικὸς στοὺς ἄλλους, ὀλοκληρωτικὰ αὐτοπροσφερόμενος. Καθόλου νοσηρὰ προστατευόμενος καὶ ἀσφαλιζόμενος. Ὁ ἴδιος ὀλιγαρκῆς, καὶ ὄχι μόνον. Φτωχὸς κατ' ἐπιλογὴν. Τὰ ροῦχα του πάντα στὸ ὄριο τῆς φθορᾶς. Ἀπὸ ἀρχιερατικά τὰ ἀναγκαῖα. Εἶχα τὴν εὐλογία, τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου του νὰ διανυκτερεύσω στὸ κελλί του. Κελλί ἀσκητῆ, οὔτε κἂν συνήθους μοναχοῦ. Μιὰ κουρελοῦ στὸ πάτωμα. Ἕνα κρεβάτι σιδερένιο νοσοκομειακὸ, παλαιοῦ τύπου μὲ σοῦστες, στρῶμα βαμβακερό, πατημένο, σκεπασμένο μὲ μιὰ ὑφαντὴ παλιά κουβέρτα. Μιὰ ξυλόσομπα κυλινδρική μαντεμένια. Λίγα ράφια μὲ τὰ ἀπαραίτητα βιβλία, Καινὴ Διαθήκη, Προσευχητάρι, Ὁρολόγιο κ.λπ. Κανὰ δυὸ εἰκόνες ἀπλές. Ἕνας μικρὸς σταυρὸς. Ἀπέναντι στὸν τοῖχο κρεμασμένα δύο ζωστικά παλιά, τὸ ἓνα ἐμφανῶς ξεθωριασμένο, καὶ ἓνα παντελόνι, τὸ ὁποῖο ὅταν ἀργότερα τὸ κληρονόμησα διαπίστωσα ὅτι ἦταν λειωμένο καὶ μπαλωμένο. Εἶχε ἤδη ἀρχίσει νὰ σχίζεται. Ἕνα δωμάτιο γεμᾶτο ἀλήθεια, χωρὶς κανένα βάρος ματαιότητος. Αὐτὸς ποὺ τοῦ ἐμπιστεύονταν ὁ κόσμος τὰ χρήματα καὶ τὶς οἰκονομίες του, αὐτὸς ποὺ διαχειριζόταν ἑκατομμύρια δραχμές, αὐτὸς ποὺ τάιζε καὶ ἔντυνε χιλιάδες πεινασμένους, δὲν εἶχε οὔτε σκέψη νὰ κρατήσῃ κάτι γιὰ τὶς ὑποτιθέμενες ἀνάγκες του.

Στὶς μέρες του, ἡ Κόνιτσα εἶδε κόσμο ποὺ ποτὲ δὲν εἶχε φαντασθεῖ. Τὰ ξενοδοχεῖα τῆς γέμιζαν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Σεβαστιανοῦ, τὰ μαγαζιά λειτουργοῦσαν χάρις σ' αὐτόν. Στὴν ἀξέχαστη κηδεῖα του περισσότεροι ἀπὸ 12.500 ἄνθρωποι ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς Ἑλληνικῆς γῆς καὶ ὄχι μόνον, ἔτρεξαν νὰ ὁμολογήσουν τὴν ἀναγνώρισή τους στὸν ἥρωα καὶ πατέρα τους, στὸ πρότυπο καὶ παράδειγμά τους.

Πέρασαν εἴκοσι χρόνια ἀπὸ τὴν ἀναχώρησή του, καὶ ἡ ζωὴ του δὲν μπορεῖ νὰ διαγραφεῖ ἀπὸ τὴν ὀθόνη τῶν ἀναμνήσεών μας. Γεγονότα, περιστατικά, συζητήσεις, λόγια, ἐντυπώσεις ἔρχονται καὶ ἐπανερχονται ἐνισχυμένα μέσα μας. Ρίχνοντας μιὰ ματιὰ στὴ σύγχρονη πραγματικότητα,

ζώντας μιὰ ὑπουλη πνευματικὴ ὑποδούλωση κάτω ἀπὸ ἐξαιρετικὰ ἀπειλητικὲς συνθῆκες γιὰ τὴν ὑπόσταση τοῦ ἔθνους μας, ψάχνοντας ἀγνωσμένα κι ἐμεῖς γιὰ τὴν παρηγοριὰ μιᾶς ἀνάλογης προφητικῆς παρουσίας στὶς μέρες μας, διαπιστώνουμε ὅτι οἱ μεγάλοι εἶναι σπάνιοι καὶ ἀδιάδοχοι, καὶ ὅτι τέτοιοι δὲν γεννιῶνται ἀπὸ μόνοι τους, ἀλλὰ ὁ Θεὸς τοὺς δίνει ὅποτε καὶ σὲ ὅποιους Ἐκεῖνος κρίνει. Ὡστόσο, ἐμεῖς πρὶν καταρρεύσουμε ἀπὸ ἀπογοήτευση γιὰ τὴ σημερινή μας παρακμή, κρατιόμαστε πάνω στὸν ἀντίλαλο τῆς δυνατῆς φωνῆς του στοῦ Μαυρόπουλο καὶ στὴν κοιλάδα τοῦ Δρίνου ποταμοῦ κάθε Πάσχα: «Κουράγιο, ἀδελφοί μας Βορειοηπειρῶτες, μὴν ἀποκάμνετε! Δὲν εἶσθε μόνοι. Κοντὰ σας εἶναι ὁ Νικητὴς τοῦ Θανάτου, ὁ Ἀναστάς Κύριος. Αὐτὸς πιστεύομεν ἀκραδάντως, σύντομα θὰ δώσει καὶ τὴν ἰδικὴν σας ἀνάστασιν, τὴν ἀνάστασιν τῆς Βορείου Ἡπείρου. Καὶ ὅλοι μαζί ἐν ἀγαλλιάσει θὰ ψάλλουμε τὸν νικητήριον παιᾶνα: Χριστὸς Ἀνέστη καὶ ἡ Βόρειος Ἡπειρος Ἀνέστη!».

Κι ἐμεῖς, ὅσοι κρατᾶμε τὴν πίστη, τὴν ὁμολογία καὶ τὴν προσευχή μας, δὲν ἀποκάμνουμε, γιὰτὶ πιστεύουμε ὅτι ὁ Σεβαστιανὸς ζεῖ. Μόνο πού ἐμεῖς ζώντας στὰ ἐλληνοχώρια τῆς γήινης σκλαβιάς μας, μὲ σβησμένα τὰ φῶτα τῶν πνευματικῶν πόθων μας, σὰν ἄλλοι φοβισμένοι βορειοηπειρῶτες, ἀκοῦμε ἀπὸ τὸ Μαυρόπουλο τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, καθὼς αὐτὸς γιορτάζει τὸ αἰώνιον Πάσχα στὶς κορυφές της, στεντόρια τὴ φωνή του νὰ ἀντηχεῖ στὰ αὐτιά μας παρηλλαγμένη: «Κουράγιο περιλειπόμενοι, ἀδελφοί μου, ὅσοι κρατιέστε στὴν πίστη στὸ Χριστὸ καὶ στὴν ἀγάπη στὴν Ἑλλάδα, μὴν ἀποκάμετε μὲ ὅσα βλέπετε. Δὲν εἶσθε μόνοι. Κοντὰ σας εἶναι ὁ Νικητὴς τοῦ Θανάτου, ὁ Ἀναστάς Κύριος. Σύντομα θὰ περάσει ὁ πνευματικὸς διωγμὸς καὶ ὅλοι μαζί ἐν ἀγαλλιάσει θὰ ψάλλουμε τὸν νικητήριον παιᾶνα: Χριστὸς Ἀνέστη καὶ ἡ Ἑλλάδα μας κι ὁ κόσμος μας Ἀνέστη!».

*** Παρουσίαση στὴν Αἴθουσα Τελετῶν τοῦ ΑΠΘ, Θεσσαλονίκη,
30.11.2014 καὶ στὴν Κόνιτσα, 14.12.2014
(20 ἐτῶν ἀπὸ τῆς κοιμήσεως τοῦ Μητροπολίτου Σεβαστιανοῦ).**